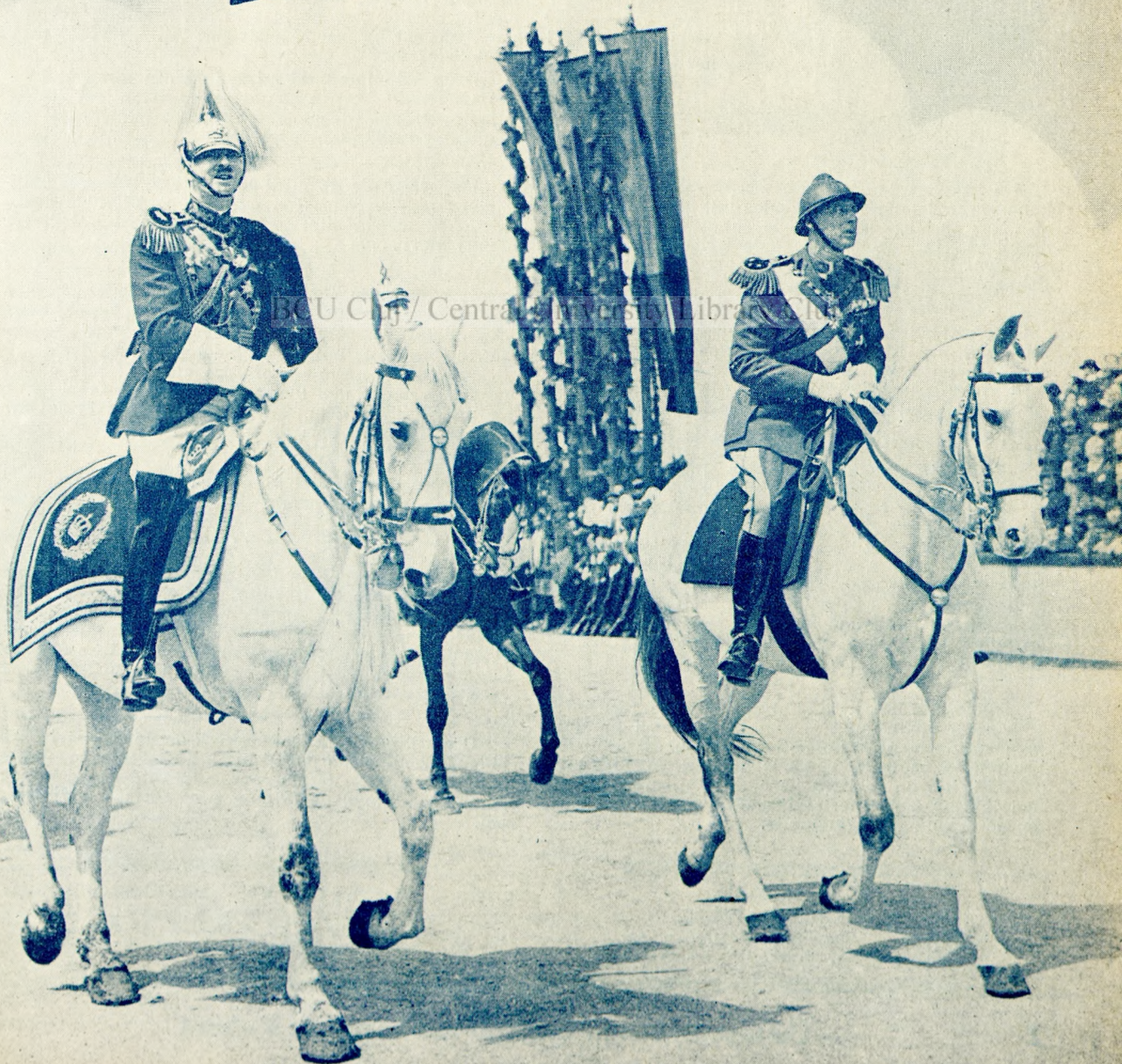

Amicul Tinerimii

Saner de argint

Un cârmaci de corabie a fost întrebat odată dacă cunoaște toate stâncile din calea lui. „Nu“, a răspuns el, „nici nu este nevoie să le cunosc pe toate; este destul să știu care este locul de trecere“.

Locul de trecere, care duce la Dumnezeu, este Evanghelia lui Isus Hristos.

„Ce însemnează pocăința de care vorbești tot mereu?“, întrebă într-o zi un ofițer pe un soldat, care era un creștin serios.

„Domnule locotenent, pocăința însemnează atunci când Căpitanul divin dă comanda: „Stai! Stânga împrejur!“

„E greu să ajungi la cer“, zise cineva într-o zi tovarășului său de drum, vorbind despre mântuire.

„Nicidecum. Până la cer sunt numai trei pași“.

„Cum asta?“
„Foarte simplu: 1. Să ieși din tine însuși. 2. Să te duci la Isus. 3. Prin Isus să mergi la cer. Isus spune: „Eu sunt ușa“. Tot El ne adresează invitația de a veni la El. Trebuie deci să părăsești eul tău, să te unești cu Isus și să mergi la cer. Mântuirea este un lucru foarte simplu. Dumnezeu *iubește și dă*, iar păcătosul *crede și primește*“.

Ludovic al XII, care cu drept cuvânt a fost numit „Părintele poporului“, a avut în tinerețea sa multe neplăceri. Dușmani hotărâți se luptau să împiedice urcarea sa pe tron. Ajuns la domnie, nu fără mari greutate, luă un registru pe care erau scrise numele mai multor persoane, și însemnă cu o cruce roșie pe ale celor mai înverșunate.

Aflând de lucrul acesta, dușmanii săi se crezură pierduți și se refugiară. Ludovic al XII-lea îi rechemă și le zise: „Am făcut o cruce roșie în dreptul numelor voastre, pentru a-mi aduce aminte de crucea lui Hristos și a mă inspira din exemplul Aceluia care, atârnat pe cruce, a strigat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!“

Și nu este lucru de mirare că din momentul acesta oamenii aceștia au devenit prietenii și sprijinitorii cei mai devotați ai regelui. Nimeni nu se poate împotrivi puterii iertării.

Apa care cade picătură cu picătură, sfârșește prin a găuri piatra. Șoarecele, cu mici ronțăieli de dinți taie o funie. Cu mici lovituri de secure prăvălești ștețari mari....

Ca răspuns la elogiile pe cari i le aducea lumea pentru descoperirile sale științifice, Newton spunea: „Nu știu ce va gândi lumea despre lucrările mele. Cât mă privește, îmi pare că eu n'am fost decât un copil, care se juca pe marginea mării și care găsea când o cremene mai lucitoare, când un ac mai strălucitor, în timp ce marele Ocean al Adevărului se întindea înaintea mea de neînțeles“.

În căminul familiei, tinerii să respecte pe părinții lor; în afară de cămin pe toată lumea; în singurătate pe ei înșiși.

Împăratul Napoleon I întrebă odată pe o doamnă dela curtea sa: „Ce lipsește pentru a da oamenilor o bună creștere?“ „Mame“, răspuse doamna. Răspunsul îi plăcu împăratului. „Da, da, zise el, în această vorbă mică se cuprinde o înaltă școală de bună creștere. Aveți grijă, așa dar, să formați mame, care să știe a da o bună creștere copiilor lor“.

O conștiință fără Dumnezeu este un tribunal fără judecător. Lumina conștiinței nu e altceva decât scânteierea ideii de Dumnezeu în sufletul neamului omenesc. Stingeți pe Dumnezeu și se face noapte în om.

Director: M. MANEA

Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială. Anul IV. No. 4/936. Abon. pe un an lei 48. un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.“ București 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Străjerul

.... Era prin anul 79..... Pompeiul, micul oraș roman, cel atât de căutat de nobilimea romană, era în plin progres. Tot ce ai fi dorit puteai găsi în acest orașel cu cei vreo 30.000 de locuitori ai săi. De altfel și așezarea lui îi ajută în mare măsură la faima pe care și-o câștigase între orașele falnicului imperiu de pe vremuri al Romei.

Nu departe de Pompei se ridică într'o mănăstire minunată un munte de vreo 1.200 metri. Doar 24 kilometri despărțea orașul roman de această înălțime, care pe cât se arăta de frumoasă pe dinafară pe atât de clocoțitoare de pustiire era înăuntru.... Vezuviul, acesta era numele acelei înălțimi pe care nobilii romani ce veneau în viligiatură în Pompei îl admirau și găseau plăcere în a se sui până în vârful lui, de unde să privească ținuturile înconjurătoare de cea mai mare frumusețe.

Cine și-ar fi putut închipui că tocmai acesta, Vezuviul, să aducă o mare nenorocire?....

Lunile de vară se scurgeau în frumusețea lor, și ca de obicei, micul orașel Pompei se bucura de vizita celor mai distinse personalități romane de pe vremea aceea.

August sosi, aducând cu sine punctul cel mai sublim al măreției verii în aceste locuri încântătoare, pline de verdețură, de flori și vieață. Oamenii își duceau traiul mai departe în plăceri; căci fiind locul de întâlnire al viligiaturistilor nobili și bogați romani, distracțiile și petrecerile se țineau lanț, ruinând atâtea vieți.

De câteva zile se tot simțise oarecari sguduituri, și cei întorși de pe Vezuviu spuneau că ceva tainic se petrece pe acel munte, și că sunete înăbușite și clocoțite din ce în ce mai puternice se auzeau din interiorul lui.... Dar nimeni din cei veniți să petreacă în Pompei, nu lua seama la aceste cuvinte, și nop-

țile continuau să fie mânjite ca și zilele de faptele murdare ale multora.

Dar iată.... într'o zi, garnizoana formată din elita oștirii romane, este anunțată că din Vezuviu a început să curgă lavă și nori de cenușă fierbinte se tot întind spre Pompei. Orașul e în plină agitație, căci lava nu poate fi abătută din calea ei. Asemenea unui torent puternic ea se îndreaptă cu iuteală și în masă compactă spre Pompei, arzând și pustiind totul în calea sa.

Nobilii și bogații romani își strâng ce pot în grabă și caută să fugă. La fel fac și mulți din populație, căutând a-și găsi un loc de scăpare....

.... Este ziua de 24 August.... puhoiul arzător de lavă a ajuns la porțile orașului, și o ploaie de cenușă împiedecă să vezi prea departe. Lumea fuge buimăcită care încotro, neștiind pe ce drum să mai apuce mai repede și unde să găsească un loc sigur. S'a auzit că mulți din cei cari fugise din oraș au fost prinși pe drum de potopul de lavă, înghițiți și făcuți scrum, cu care cu tot.

Turnurile caselor dela marginea orașului, în care se suise mulți spre a nu fi ajunși de lavă au fost însă înghițite de ea și astfel mulți au trebuit să piară căzând pradă jarului lavei arzânde. Prin crăpăturile cele mai mici, lava își făcu loc, umplând pivnițele în cari mulțime de oameni se ascunsese.

În tot orașul erau numai țipete. Soldații din garnizoana romană, în cele din urmă își părăsiră posturile căutând să se scape care cum putea.

Iată însă că la intrarea Comandamentului garnizoanei, un ostaș roman sta neclintit. Oare el nu știa de cele ce amenințau frumosul oraș Pompei, oare nu simțea dogoarea ce se abătea tot mai copleșitoare asupra orașului, oare cenușa caldă

nu-i orbea și lui ochii, oare nu auzea țipetele locuitorilor în disperare, oare nu vedea, din locul unde se găsea Comandamentul, că palatele multor nobili bogați fusese mistuite de lavă? Ba da, toate acestea le vedea și le știa destul de bine, însă pentru el nu erau motive destul de puternice ca să-și părăsească postul ce i se încredinșase.

Dar lava cuprinde tot mai mult orașul, și nu mai rămase decât o mică parte din el.... cele câteva palate din jurul Comandamentului garnizoanei romane.

Ostașul roman vede venind lava.... o simte la picioare.... îi simte focul ei,.... cenușa se lasă tot mai abundentă peste el, arsurile sunt puternice, dar el nu se clintește niciun pas. El are de păzit Comandamentul, și vrea să se dovedească credincios îndatoririi primită de străjer al postului dat lui în pază.

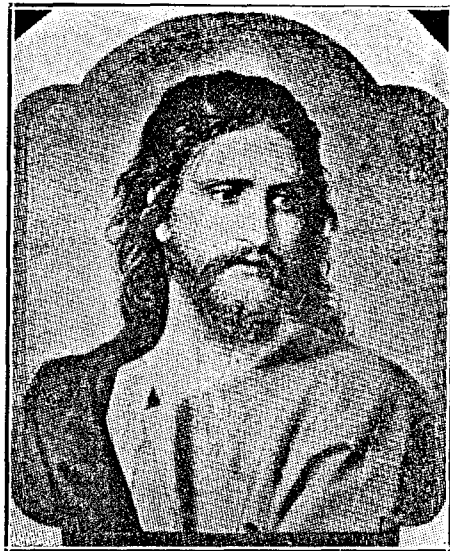
Lava se ridică și-l acoperă, dar el rămâne cu mâna pe lance și neclintit în poziția sa de apărător al dreptății.

V. Florescu

În jurul

lui

Hristos

În vagon curat și cald de clasa treia, tren accelerat, în Martie, dela Cluj la București. Noaptea. În fața mea un bărbat tăcut, cu caschetă. În stânga în fața vorbăreț. În fața lui un domn pe care vorbărețul care-l cunoștea, îl numește „domnule inginer“.

Scot Biblia din geantă să citesc câteva rânduri liniștitoare, după o zi de activitate care încordase nervii. Sunt îndată dus cu gândul în zilele Mântuitorului. Ucenicii înfierbântați, povestesc Maestrului divin că au întâlnit pe unii cari prooroceau în numele lui Hristos, fără a fi din ceata lor. „I-am oprit“, au spus ei, convinși că făcuse o bună ispravă. „Nu-ți opriți“, le-a răspuns învățătorul, „fiindcă cine nu este împotriva voastră, este pentru voi“.

„Bună carte citești, domnule“, auzii deodată glasul vorbărețului, și de aci pornirăm la vorbă despre Mântuitorul. O mică grupă de călători a început a se aduna în jurul Ființei dragi nouă tuturor. Vorbirea aceasta despre lucrarea pe care o face Isus Hristos a durat un timp. Deodată omul cel tăcut sare din ungherul lui întunecos: „Ce tot vorbiți de religie? Acestea nu sunt decât mijloace de a ține în întunec poporul!“ Și pentru că mi se adresase îi răspund: „Noi nu vorbim despre formele de religii, ci despre Hristos. Ce crezi d-ta despre Hristos?“

„A fost un om mai învățat decât alții, și alăta tot“.

„Ba eu cred că este Fiul lui Dumnezeu“, i-am răspuns.

„De ce crezi lucrul acesta?“

„Pentru că Hristos este în stare să facă, ceea ce niciun om de pe pământ nu e în stare, și anume să ierte păcatele. Oamenii sunt în

„Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era aya de disprețuit că își întorcea fața dela El, și noi nu L-am băgat în seamă“.

stare să facă lucruri frumoase și folositoare, cari cer cu adevărat multă pricepere. Dar nici cel mai mare învățat nu este în stare să facă nefăcută o faptă rea. Lucrul acesta iese de sub puterea omului. Numai Dumnezeu e în stare să facă așa ceva“.

„Ce spui d-ta de Dumnezeu! Nu există niciun Dumnezeu“, spuse vecinul meu, în timp ce scotea din buzunar un pachetel cu bomboane din care luă una. „D-voastră cei cari credeți în Dumnezeu, vorbiți despre închipuiri. Eu vorbesc despre realități. Nu văd, nu cred. Iată, e ca și cum eu zic despre bomboană că e bomboană, și d-ta zici că e strugure. Trăiți numai din închipuiri“.

„Dar bine, domnule, d-ta poți să-mi arăți pe acela care a făcut bomboana?“

„Nu se potrivește aceasta cu ce spun eu“.

„Ba se potrivește. Sau arată-mi pe acela care a făcut vagonul acesta“.

„L-au făcut cei dela căile ferate“.

„Arată-mi-l pe acela care l-a făcut“.

„Uite, dumnealui l-a făcut“, și arată pe un slujbaş de cale ferată care tocmai venise lângă noi.

„Dumneata l-ai făcut, domnule?“

„Ba eu nu“.

„Ei vezi.... Sau.... te rog ara-

tă-mi soarele“.

„Acum vrei să-ți fac lecții de astronomie!“

„Nu, ci te rog să-mi arăți soarele despre care știi că există. În felul acesta ajungem și la concluzia sigură că există Dumnezeu. Dacă vagonul acesta e făcut de cineva pe care nu-l văd, dar totuși există, tot astfel și pământul cu tot ce e pe el și stelele, sunt făcute de Cineva mult mai puternic și înțelept, cu toate că nu-L vedem“.

.... Deodată simțim o sguđuitură puternică. Trenul se oprește aproape brusc. Personalul trenului coboară în grabă.... se aud alergături în sus și în jos. În urmă hățâi în ferestrele vagonului și ordi-nul: „Toată lumea trece în vagonul celălalt; la acesta s'au aprins osiile“. În vagon mare învălmășală. Uităm cu toții de convorbire. Iată-ne în sfârșit așezați în compartiment. Ce minune! Suntem aceleași persoane, față în față.

„Care-o fi fost păcătosul?“ zice unul dintre ei.

„Care-o fi fost cel fără păcate?“ zice un altul.

„Vezi domnule că există Dumnezeu?“

Omul cu caschetă rămâne până la București fără nicio vorbă.

D. Florea

Carol Coulson,

micul toboșar

(Urmare din No. 3)

La terminarea războiului am fost detașat ca inspector chirurg, și am luat în primire spitalul militar din Galveston, ținutul Texas. Inapoiindu-mă dintr'o inspecție, în drum spre Washington m'am oprit pentru câteva ore la New-York. După amiază m'am dus la bărbier. La intrarea în salonul de frizerie, am rămas surprins când am văzut diferite texte minunate scrise în diferite culori, puse în rame și așezate în mod simetric pe perete. După ce am luat loc pe un scaun, am observat chiar în fața mea un tablou de felul celor de mai sus, unde erau scrise cuvintele: „Te rog să nu blestemi în acest loc“. Nu peste mult timp îmi veni rândul să fiu servit, și bărbierul începu să-mi vorbească despre Isus. Vorbea așa de plăcut și atrăgător, că prejudecățile mele au fost dezarmate, și am ascultat cu o atenție din ce în ce mai mare cele ce îmi spunea. În tot timpul cât mi-a vorbit, m'am gândit la Carol Coulson, micul toboșar. El și-a continuat vorbirea până când a terminat lucrul, vorbindu-mi despre Hristos, și spunându-mi că deși personal nu era iudeu, odinioară era departe de Isus, la fel cum eram eu pe vremea aceea.

Ascultând cu atenție, interesul meu creștea cu fiecare cuvânt pe care-l spunea, și după ce i-am plătit și i-am mulțumit pentru interesul lui, am zis: „Eu trebuie să plec cu primul tren“. Din trăsăturile feței se putea ceti că nu era mulțumit cu ceea ce făcuse.

Era o zi friguroasă de Februarie, și poleiul ce căzuse din abundență îmbrăcase trotuarele și străzile cu o cămașă foarte alunecoasă, făcând mersul cam primejdios. De la hotel și până la stație erau numai două minute de drum, și amabilul bărbier se oferă să mă conducă. Am primit bucuros și îndată ce ajunserăm în stradă, mă luă de braț, ca nu cumva să alunec și să cad. Pe drum a vorbit foarte puțin. Dar

când ajunserăm la stație, întrerupse tăcerea și zise: „Domnule, poate că nu înțelegi de ce am ales să-ți vorbesc despre un subiect care-mi place așa de mult. Când ai intrat în salonul meu, te-am cunoscut după față că ești iudeu“.

El a continuat să-mi vorbească despre „iubitul său Mântuitor“, zicând că simte o datorie de conștiință ca ori de câte ori va veni în contact cu un iudeu, să-i facă cunoștință cu Acela pe care el îl socotește ca cel mai bun Amic din lumea aceasta și din cea viitoare. Când l-am privit, ochii îi erau umezi de lacrimi. Plângea. Eu nu puteam să înțeleg cum omul acesta, cu care nu mă mai întâlnisem niciodată în viața mea, arăta un așa de adânc interes pentru fericirea mea, încât era în stare să plângă în timp ce vorbea cu mine.

I-am întins mâna spre a-mi lua rămas bun. El mi-a strâns-o afectuos cu amândouă mâinile. Lacrămile se rostogoleau pe obraji, și cu o voce iubitoare zise: „Domnule, dacă nu vă supărați, dați-mi adresa Dvs. și îmi dau cuvântul meu de creștin că în timpul celor trei luni ce vor urma, nu voi lăsa să treacă nicio singură seară, fără să amintesc numele Dvs. în rugăciunile mele. Și acum, Isus al meu să vă urmărească (și să nu vă dea

pace, până când nu-L veți găsi așa cum L-am găsit eu — un Mântuitor prețios și Mesia, pe care Dvs. îl așteptați“.

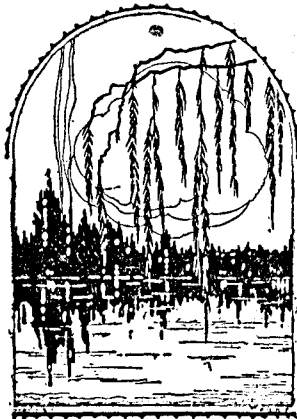
I-am mulțumit pentru atenția și considerațiunea lui, și după ce i-am dat adresa, i-am spus mai mult în batjocoră: „Cred că nu e mare primăjdie să mă fac și eu creștin“.

Atunci mi-a dat și el adresa zicând: „Dacă vrei, te rog să-mi trimiți o scrisoare când Dumnezeu va răspunde rugăciunilor mele și îți va ajuta“!

Am răspuns zâmbind: „Da, am să-ți scriu“, fără să-mi treacă prin minte că în cele patruzecișopt de ore care urmară, Dumnezeu, în mila Lui, avea să răspundă la rugăciunile bărbierului. I-am strâns încă o dată mâna, luându-mi rămas bun, dar în ciuda aparenței mele exteroare de nepăsare, simții o profundă impresie asupra inimii mele, fapt care se va vedea din' cele ce urmează.

Vremea era foarte rece. Compartimentul trenului în care intrai era pe jumătate plin, și, fără să-mi dau seama, în mai puțin de zece sau cincisprezece minute, ocupai fiecare loc liber.

Când mă văzură schimbându-mi locul așa de repede, fără vreun motiv aparent, pasagerii începură să mă privească cu ochi bănuitori. În acele momente nu-mi dădeam seama că răul este în inima mea. În cele din urmă ocupai un loc liber în colțul compartimentului, cu intenția hotărâtă să adorm. Inchiseși ochii, dar mă simții între două fluvii de foc. Se părea că într'o parte era bărbierul creștin din New-York, iar în cealaltă parte, micul toboșar din Gettysburg — amândoi vorbindu-mi despre Acel Isus, de al cărui Nume nici nu voiam să aud. Cu toate eforturile făcute, nu putui adorm și nici să mă scap de impresia făcută asupra inimii mele de acei doi creștini — dintre cari unul își luase rămas bun de la mine numai

cu o oră înainte, iar celălalt murise de zece ani. Și astfel tot timpul călătoriei am fost neliniștit și turburat.

La sosirea mea în Washington am cumpărat un ziar, și primul lucru care-mi atrase atenția fu anunțul unei adunări de redeșteptare într-o capelă unde se găsea cea mai mare Comunitate din oraș. În data ce am văzut anunțul, o voce lăuntrică mi-a șoptit: „Du-te la această adunare“. Niciodată nu fuseseam la o adunare creștină în timpul serviciului divin. Altădată aș fi respins gândul acesta ca fiind de la cel rău. Când eram copil, tatăl meu intenționa să mă facă rabin, și i-am promis că nu voi intra niciodată în vreun loc unde se vorbește despre „Isus înșelătorul“, și că nu voi încerca niciodată să citească o carte care conține acest nume. Și mi-am ținut cuvântul până în acest moment.

Tot în acel anunț mai era vorba și de o reuniune de coruri dela toate adunările din oraș, care avea să cânte în timpul serviciului divin. Fiind un iubitor pasionat de muzică, aceasta îmi servi ca scuză pentru a lua parte la serviciul divin din seara aceea. Când intrai în capela ticsită de credincioși, unul dintre diaconi, atras probabil de epoletii mei aurii (pentru că nu-mi schimbasem uniforma), mă conduse în față, chiar în fața predicatorului — un evanghelist bine cunoscut în Anglia și America. Am fost fermecat de cântările cele minunate. După aceasta predicatorul își începu vorbirea; dar nu trecură nici zece minute, și ajunsei la concluzia că cineva l-ar fi informat cine sunt eu. Aveam impresia că tot mereu arată cu degetul spre mine. El îmi câștigă atenția și uneori părea că mă amenință cu pumnul. Cu toate acestea eram adânc interesat de cele ce spunea.

Dar aceasta nu era totul. În timpul vorbirii îmi sunau mereu în urechi cuvintele celor doi predicatori de mai înainte — bărbierul creștin din New-York și micul toboșar din Gettysburg — întărind cele roștite de evanghelist, și în mintea mea puteam să văd clar pe acești doi iubiți prieteni ai mei, repetând predica lor. Interesul meu

față de cuvintele predicatorului deveni tot mai mare, până ce simții că ochii mi se umeziră de lacrimi. Tresării la gândul că eu, ca iudeu, să plâng într-o comunitate creștină. Era prima dată când am plâns în public.

Trecui cu vederea să spun că în timpul predicii, când predicatorul privea pe deasupra mea, îmi veni în minte ideea că poate el arată cu degetul spre alte persoane cari sunt înapoia mea. Mă întorsei să văd cine este, și, spre surprinderea mea, o adunare de mai bine de două mii de persoane, din toate clasele sociale, părea că se uită țintă la mine. Imediat ajunsei la concluzia că sunt singurul iudeu în locul acesta și doream din toată inima să ies, căci simțiam că am intrat într-o societate rea. Deoarece eram bine cunoscut în Washington atât între iudei cât și între creștini, mă cutremurai la gândul că a doua zi ziarurile din Washington o să scrie: „Dr. R., un iudeu, a luat parte la o adunare de redeșteptare, care s'a ținut într-un local nu departe de sinagoga la care de obicei lua parte, și a fost văzut plângând în timpul predicii!“ Pentru că nu vream să mă fac văzut de cineva (acolo erau și fețe cunoscute), mă gândii să nu-mi scot batista pentru a șterge lacrimile; socoteam că o să se oprească dela sine; dar nu le puteam opri, căci ele curgeau continuu.

În cele din urmă predicatorul termină de vorbit, și nu mică mi-a fost mirarea când, după predică, invită pe cei cari doresc, să rămână în urmă. Eu nici nu m'am gândit să primesc invitația, fiind bucuros că am ocazia să părăsesc localul de adunare. Când să ies pe ușă, simții că cineva mă trage de pulpana mantalei. Intorcându-mă,

văzui o doamnă în vârstă, după toate aparențele o bună lucrătoare creștină din Washington.

„Scuzați-mă, domnule! Văd că sunteți ofițer. Eu v'am privit tot timpul în această seară, și vă rog din toată inima să nu părăsiți această sală, pentru că eu văd că nu aveți pacea sufletească. Cred că ați venit aici să căutați pe Mântuitorul, și nu L-ați găsit încă. Veniți înapoi. Eu aș dori să mă rog pentru Dvs.“.

„Doamnă, eu sunt iudeu“, am răspuns eu.

„Nu e nimic. Hristos a murit și pentru iudei, ca și pentru creștini“.

Felul convingător în care îmi adresa aceste cuvinte, nu fu lipsit de efect. Merseam în acelaș loc pe care-l părăsisem așa de repede, și când ajunserăm în față, ea zise:

„Dacă vrei, îngenunchiați împreună cu mine, și eu am să mă rog pentru Dvs.“.

„Doamnă, acesta este un lucru pe care nu l-am făcut niciodată și nici nu-l voi face“.

La aceste cuvinte, doamna aceasta mă privi cu o față liniștită și zise:

„Stimate domn, eu am găsit un Mântuitor așa de scump, iubitor și iertător în Isus al meu, și sunt pe deplin convinsă în inima mea că El poate să convertească un iudeu care stă în picioare, în timp ce eu mă voi pleca pe genunchi și mă voi ruga pentru lucrul acesta“.

Ea îngenunche și începu să se roage. Vorbea într'un mod așa de simplu cu Mântuitorul ei! Lucrul acesta mă enerva foarte mult.

Când se ridică, îmi întinse mâna, și cu o iubire de mamă îmi zise:

„Vrei să te rogi în această seară lui Isus, înainte de a te culca?“

„Doamnă“, am răspuns eu, „mă voi ruga Dumnezeului meu, Dumnezeului lui Abraam, al lui Isaac și al lui Iacob, dar nu lui Isus“.

„Dumnezeu să te binecuvinteze! Dumnezeul vostru, al lui Abraam, Isaac și Iacob, este Hristosul meu și Mesia al vostru“.

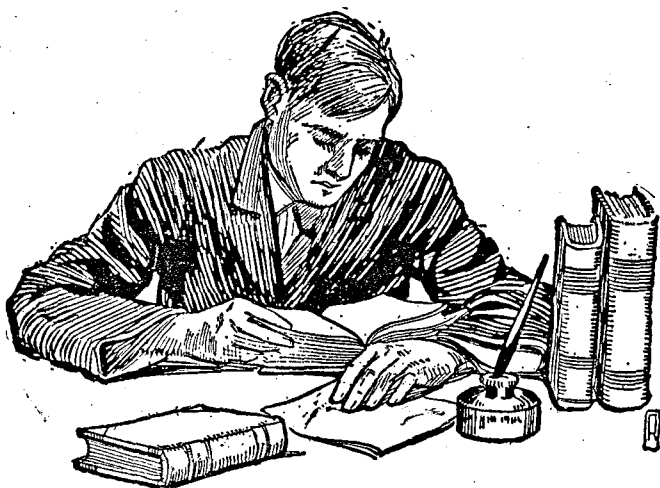
„Noapte bună, doamnă, și vă mulțumesc pentru amabilitatea Dvs“, și imediat am părăsit capela.

(Urmare în numărul viitor)

Trd. M. Manea

Răscumpărați Timpul

Pe cadranul orologiului de pe frontispiciul colegiului *All Souls* din Oxford, sunt scrise următoarele cuvinte: „*Pereunt et imputantur*“, adică „*Orele trec, și vi se va cere socoteală!*“ Ce puțini oameni își dau seama de valoarea timpului! Timpul e tezaurul cel mai prețios, care odată pierdut, nu mai poate fi recâștigat. Cineva a zis: Chiar o avere pierdută, prin muncă și economie poate fi înlocuită; sănătatea pierdută, prin cumpătare și îngrijiri medicale poate fi recâștigată; dar timpul pierdut, nu mai poate fi înlocuit cu nimic și niciodată.

Deci o zi pierdută sau rău întrebuințată, e cea mai rea zi din viața noastră, pentru că nu mai poate fi rechemată. „Cu puțină stăruință“, zice Smils, „putem întrebuința și cele mai mici clipe de răgaz, pentru ca ele să producă rezultate de cea mai mare valoare“. Printre oamenii de afaceri se spune că timpul este ban. Noi am putea spune ceva mai mult: Timpul este cultură, înobilare, caracter... și lista s'ar putea completa cu tot ce este spre dezvoltare pentru ființa omenească. Deci să nu lăsăm ca timpul să se strecoare pe lângă noi fără niciun folos, fără să cultivăm vreo însușire bună sau vreo deprindere bună. Ieremia Bentham își împărțea astfel orele de lucru și acele de masă, ca să nu piardă nicio clipă. Vieța îi era regulată după principiul că cea mai mică pierdere de timp este o crimă. In viața și în

lucrările sale a fost continuu condus de convingerea că zilele noastre sunt numărate și că e aproape noaptea în întunerecul căreia orice muncă este cu neputință.

Psalmistul David, înțelegând valoarea timpului, se ruga cu aceste cuvinte: „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!“ Ps. 90, 12. Și iarăși: „Doamne, spune-mi care este sfârșitul vieții mele, care este măsura zilelor mele, ca să știu cât de trecător sunt. Iată că zilele mele sunt cât un lat de mână, și viața mea este ca o nimica înaintea Ta. Da, orice om este doar o suflare, oricât de bine s'ar ținea“. Ps. 39, 4. 5. Tocmai pentru că a înțeles valoarea timpului ne îndeamnă și Ecclesiastul la o mai intensă activitate, zicând: „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuință, nici știință, nici înțelepciune!“ Ecles. 9, 10. Iar Iov cel plin de răbdare zice: „Soarta omului pe pământ e ca a unui ostaș, și zilele sunt ca ale unui muncitor cu ziua“. Iov 7, 1.

Din toate aceste cuvinte extrase de pe paginile Cărții cărților, se vede foarte lămurit că timpul este ceva ce nu ne aparține. El aparține lui Dumnezeu, și dacă-l folosim rău, ne vom da socoteala de orice clipă înainte Lui.

Benjamin Franklin zicea: „Întrebuințați-vă bine timpul și nu lăsați să treacă ceasuri întregi, pentru că

nu sunteți siguri de nicio clipă“.

Timpul nostru aparține lui Dumnezeu. Lui îi aparține fiecă clipă, și datoria noastră cea mai sfântă pe care o avem este de a o folosi spre proslăvirea Sa. Despre niciunul dintre talanții încredințați nouă, El nu ne va cere o socoteală mai amănunțită, decât de timpul nostru.

Mulți oameni abuzează de timpul lor, folosindu-l numai pentru lucruri trecătoare, iar alții nu-l folosesc nici pentru cele trecătoare, nici pentru cele veșnice. In cartea „Parabolele“ ni se spune:

„Viața este de prea mare importanță, ca să fie absorbită de lucruri vremelnice și pământești, iar omul să fie învățat ca într-o morișcă de griji și temeri cu privire la lucruri cari sunt de micimea unui atom, dacă le comparăm cu lucrurile de interes veșnic“. Indemnul lui Dumnezeu către generația noastră este acela exprimat prin pana profetului Osea 10, 12: „Desțeleniți-vă un ogor nou. Este vremea să căutați pe Domnul ca să vină să vă plouă mântuire“.

Iubite cetitor, tânăr sau bătrân, oprește-te o clipă în calea vieții, și meditează serios cât de trecător ești și cum ai petrecut timpul care ți-a fost dat să-l trăiești până acum! Dacă până acum n'ai știut că trebuie să trăiești viața ta spre slava lui Dumnezeu, hotărăște-te cel puțin astăzi ca timpul rămas să fie folosit astfel. Inchină-ți viața în cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu și a cunoașterii voinței Sale, pentru ca să poți spune la sfârșit ca și marele apostol Pavel: „M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da, în ziua aceea“ Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“. 2 Tim. 4, 7—8.

Botoșani

V. Tolan

FORMAREA CARACTERULUI

„Mai bine caractere fără cultură decât cultură fără caractere“. Așa se exprimă un bărbat cunoscător al stărilor de lucruri din lume. Și are deplină dreptate. La ce ar folosi toată cultura și acumularea de multe cunoștințe, dacă s'ar neglija lucrul cel mai de seamă în viață, formarea caracterului? Ce ar folosi cuiva să aibă în buzunar mai multe diplome, dacă îi lipsește ceea ce este mai de preț, deprinderi sănătoase pentru viață. Diplomele și certificatele, rămân numai petece de hârtie, dacă cel ce le posedă nu s'a îngrijit și de formarea caracterului.

Pretutindeni se aude azi vorbindu-se de criză — criză de bani — criză de lucru; dar nu acestea constituie cea mai mare nevoie a lumii. Nevoia imperioasă a lumii este de bărbați și femei cu un caracter nobil și cu principii de neclintit. Dacă vrem să vorbim de criză, ar trebui să spunem că ea este în oameni.

Ce înseamnă caracter ?

Se pot da mai multe definiții acestui termen, dar din toate vom aminti numai una: „Caracter sunt semnele, însușirile prin care se deosebește un lucru de celălalt. In sens strict, caracter înseamnă totalitatea însușirilor pe care le are voința, felul de a lucra al unui om, și se aplică la partea morală a omului, la personalitatea lui. In sens și mai strâns înseamnă numai acea calitate a voinței unui om, care rezistă ademenirilor, și își urmărește principiul de conduită morală pe care și l-a pus.“

„Caracterul în sensul cel strict al cuvântului, este voința fermă de a fi stăpân asupra inclinațiilor și pasiunilor noastre înăscute“. D. Bar-doși, colonel invalid.

Când zicem bărbați de caracter, după această definiție, înțelegem pe acei oameni cari au puterea morală de a rezista ademenirilor și a fi stăpâni asupra pasiunilor ce fac parte din firea omului. Sau în termenii biblici, sunt acei oameni cari se împotrivesc păcatului.

Apostolul Pavel, vorbind despre primejdia zilelor din urmă, descrie

în termeni foarte vii, starea lumii: „Căci vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de bani, lăudaroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînfrânați, neimblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfăți; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea...“ 2 Tim. 3, 2—5.

Dacă lucrurile stau așa cum sunt descrise de pana inspirată și lumea se află în starea aceasta, înțelegem de aci că mulți oameni nu mai pot rezista ademenirilor, nu mai au forța morală de a fi stăpâni asupra inclinațiilor înăscute, ci se lasă biruiți și robiți de tot felul de păcate, unele mai degradante decât altele; deci se poate spune că unii ca aceștia sunt lipsiți de caracter, sau au un caracter rău.

Ce însemnătate are caracterul ?

Un om lipsit de caracter sau cu un caracter rău, este o persoană lipsită de forța morală care îi dă putere să reziste ispitelor și tuturor poftelor de care este cuprins un om nerenăscut, sau o persoană lipsită de însușirile și virtuțile cele mai nobile cari reprezintă pe om în cel mai înalt grad de dezvoltare și de asemănare cu Dumnezeu.

„Noblețea de caracter“ zice englezul Smiles, „este încoronarea și gloria vieții. Este cel mai prețios lucru — singurul care în obșteasca cinstire ține loc de rang și de avere; singurul care înalță orice îndeletnicire în ochii mulțimei. Noblețea de caracter lucrează cu mai mare putere ca averea, și fără a trezi aceleași invidii ca faima, aduce aceleași onoruri. Este însăși firea omului în ce are mai bun; este ordinea morală făcută în om. Marile caractere în adevăr nu

sunt numai conștiința obștească, dar sunt puterea care mișcă prin excelență, căci la drept vorbind, calitățile morale conduc lumea...“

„Forță, hărnicie, civilizație, totul pentru popoare atârână de caracterele individuale. Această putere de caracter este temelia însăși a siguranței publice; legile și instituțiile nu sunt decât răsfrângerea și consfințirea ei“.

Un altul zice: „Bărbații și femeile de caracter alcătuiesc conștiința unei societăți. Ferice deci de poporul la care cea mai mare laudă stă în însușirea: Este un om de caracter“. V. Rein.

Pe lângă faptul că un caracter nobil este de mare valoare aci pe pământ, el constituie singura avere pe care posesorul o poate lua cu sine în viața cealaltă. „Caracterul format după chipul și asemănarea lui Dumnezeu este singura comoară pe care o putem duce cu noi din lumea aceasta în lumea cealaltă. Cei cari au ascultat de învățăturile lui Dumnezeu în lumea aceasta, vor duce cu ei în locuințele cerești calitățile dumnezeiești câștigate aici. Iar în cer acolo vom crește mai

departe în cele bune. Cât de importantă este, deci, cultivarea caracterului în viața aceasta“. „Parabole“, pag. 303.

Cum se modelează caracterul ?

Forța morală prin care un om se biruește pe sine, virtuțile nobile pe cari le-ar avea, se pot modela numai pe o singură cale și anume ca omul să privească la un model mai desăvârșit decât sine, pe care va încerca să-l imiteze în totul. Privind la acest model desăvârșit, omul primește aspirațiuni mai înalte și mai sfinte, iar gândurile, vorbele și faptele se schimbă în totul. Acest model desăvârșit la care trebuie să privim, este Hristos, Mântuitorul neamului omenesc. Iată cum se petrece această operație:

„Dacă mintea rămâne la Hristos, caracterul este modelat după asemănarea divină. Gândurile sunt pătrunse de un simț al bunătății și iubirii Sale. Noi contemplăm caracterul Său, și în felul acesta El este în toate gândurile noastre. Iubirea Sa ne înconjoară. Dacă privim numai o clipă la soare în strălucirea

sa din miezul zilei, când ne întoarcem privirile în altă parte, chipul soarelui apare oriunde vom privi.

La fel este și când privim la Isus; orice privim reflectează chipul Său, care este Soarele Dreptății. Noi nu putem vedea nimic altceva, și nici vorbi despre altceva. Chipul Său este imprimat pe ochiul sufletului și lucrează asupra oricărei părți din viața noastră zilnică, liniștind și supunând întreaga noastră ființă. Privind, suntem schimbați după asemănarea divină, chiar în asemănarea lui Hristos. Spre toți cu cei cari venim în contact reflectăm razele cele strălucitoare și plăcute ale dreptății Sale. Noi am fost schimbați în caracter, pentru că inima și mintea sunt schimbate prin reflexia Celui care ne-a iubit și S'a dat pentru noi. Aci iarăși, este realizarea unei influențe personale vii, care rămâne în inimile noastre prin credință“. „Messages to Young People p. 160.“

Tăria caracterului

Tăria caracterului

Dacă a fost vreun timp când s'a cerut mai multă tărie de caracter, este tocmai timpul în care trăim noi. Niciodată tinerii nu au fost ispitiți ca în zilele noastre. Este nevoie de o hotărîre fermă și de o forță morală, grație căreia omul se poate împotrivi ispitelor, ducând o viață mai bună. Persoanele cari rămân la principiile cele sfinte, biruind inclinațiile înăscute și devenind stăpâni asupra lor, se spunea despre ele că au un caracter tare. Tărie de caracter înseamnă a avea o voință statornică, neclintită în acele lucruri, pe cari după o matură cercetare și judecată ne-am convins a fi drepte și sfinte, corespunzând voinței drepte și sfinte a lui Dumnezeu. Pentru ca cineva să ajungă la această tărie a caracterului ar trebui să-și examineze sugestiile, vorbele și faptele, înainte de a le pune în acțiune. Un

lucru n'ar trebui să fie socotit ca bun numai pentru faptul că și alții îl socotesc a fi bun.

„Tăria de caracter este de însemnătate și necesitate foarte mare cu deosebire pentru tinerime; pentru că numai în aceasta aflăm garanție pentru păstrarea virtuții, numai dela tinerii de caracter tare putem aștepta o activitate binecuvântată“. D. Făgărășanu.

„Caracterul tare“, zice Demetriu Bar-doși, „este cea mai scumpă și cea mai mare avere pe lume, cu mult mai mare și mai scumpă decât cele mai bune îndeletniciri și cele mai frumoase virtuți și este cu mult mai prețios decât știință, minte, talent, ba chiar mai prețios decât geniul...“

Regina poetă, Carmen Sylva, referindu-se la tăria sufletească se exprimă în felul următor: „Căutând să deslușim chemarea noastră în taina firei, pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o și iubind această chemare — oricare ar fi ea — vom dovedi înțelepciune și tărie sufletească. A fi tare însemnează a merge cu pași siguri și vioși pe drumul pentru care am fost croiți, oricare ar fi ispitirile cărărilor lăturale, oricât de spinos și lipsit de farmec ar fi drumul nostru; a fi tare, însemnează a nu ne opri în mijlocul drumului, a nu lăsa nici o lucrare neisprăvită, însemnează a merge până la capăt chiar dacă nu suntem ajutați, nici îmbărbătați de nimeni, chiar dacă nimeni nu cunoaște sau nu ia seama la jertfa noastră...“

„Viețuții așa“, zice mai departe distinsa scriitoare, „ca fiecare zi să fie pentru voi o biruință. Fiecare zi să fie o treaptă pe care voi ați tăiat-o în stâncă cea înaltă, pe care vă urcați. Pe fiecare treaptă ce faceți puneți piciorul până ce altă treaptă e din nou tăiată, pe care vă veți putea urca...“

Măsura tăriei de caracter

Tărie de caracter nu însemnează să rămânem neînduplecați, ținând morțiș la păreriile noastre odată exprimate și la hotărârile pe cari le-am luat, când alți oameni mai

(Urmare la pag. 15)

PSALM

Strigat-am către Tine, Doamne,
și Tu de noi Te-ai îndurat,
și Tu de noi Te-ai îndurat,
Din noaptea la viață nouă
Cu dreapta Ta ne-ai ridicat.

Aprins-ai al Dreptății soare,
Să dea lumină pentru noi,
O mândră turmă și-un păstor,
Din robii, cari au plâns de veacuri
Ne-am liber, pe pământu-i liber
Se 'nalță neamuri de eroi.

Cântăm cântarea biruinței,
O mândră turmă și-un păstor,
Ne-am liber, pe pământu-i liber
Si Domnul sfânt ocrotitor.

Mărire intru îndurarea,
Prin care Tie ne asameni,
și pe pământ adaugi pace
și învoire între oameni!....

I. U. Soricu

Iubire, Curtenie, Căsătorie

(Urmare din No. 3.)

Curentul electric al vieții

Dar ce este iubirea? Nimeni nu știe. Putem s'o definim, putem spune că este un simțământ al unei puternici atrageri față de cineva, simțământ născut din pricina admirabilelor calități observate în altul; dar definiția noastră nu a descris decât sentimentul, ea n'a spus în ce constă iubirea. Noi nu știm mai mult decât știm ce este electricitatea; și nici nu ne-ar fi posibil s'o găsim, căci în timp ce electricitatea se găsește în lumea fizică, iubirea e ceva sufletesc. Odată oamenii au crezut că lumina este focul trimes de zei. Când a venit știința, oamenii au căutat să explice ce este electricitatea, zicând că ar fi un fluid invizibil; dar acuma se caută a se arăta că ea este o putere produsă prin dislocarea electronilor. Chiar și în stadiul acesta, noi nu am făcut decât teorii asupra subiectului, negăsind încă secretul electricității.

Iubirea este curentul electric al sufletului. Putem să observăm efectele ei cum și ce o produce, noi o putem folosi pentru binele și fericirea omului, ne putem feri contra primejdiilor ei atunci când o folosim; dar când căutăm să aflăm taina originii ei, ne dăm seama că acesta este unul din acele lucruri primare pe cari nu le putem explica. Ea este un element indispensabil în viață.

„Dumnezeu este iubire“, care „are viață în El însuși“, și iubirea Sa este revărsată asupra noastră prin aceea că ne dă viață. Omul are viața Sa; el îi datorește iubirea Sa. În viața desăvârșită este și iubire desăvârșită; și chiar în viața stricată mai rămâne puterea iubirii; și oricât de rău ar fi ea folosită, totuși darul lui Dumnezeu rămâne în ea.

„Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întâiu“. 1 Ioan 4, 19. Noi avem puterea iubirii să iubim nu numai pe Dumnezeu ci și pe om,

să iubim pe oricine și totdeauna, fiindcă El mai întâiu ne-a iubit pe noi, și ne-a dat darul iubirii. În firea omenească nu este nicio rază de dragoste, nicio plăcere în serviciu altruist, ci toate acestea vin dela Tatăl ceresc, a cărui iubire trece prin toate canalele vieții. Și când iubirea omenească intr'una din manifestările ei a ajuns murdară și rea, aceasta este fiindcă iubirea a fost denaturată și înjosită. Dela Dumnezeu vine iubirea; dela cel rău vine desfrăul. Nici la om și nici la cel rău nu putem găsi originea iubirii: iubirea este dela și din Dumnezeu; dar omul și Satana pot folosi atât de rău iubirea, încât ea să devină mai mult o putere spre moarte, decât o putere spre viață.

Reaua îndrumare duce la moarte

În Cântarea Cântărilor a lui Solomon cetim: „Iubirea este tare ca moartea“. Iubirea sau dragostea, asemenea electricității, dacă este rău îndrumată sau rău folosită poate pricinui moarte. Priviți cu mine asupra unei stații de metropolitan din marile orașe apusene. Privind, vedem nu numai două linii pe cari merg roțile vagoanelor, dar încă o a treia linie, care merge paralel cu cele două, și care este aproape în întregime acoperită. La ce servește această a treia linie? A! prin această linie trece

curentul electric care mișcă trenul! Acest curent luat din linia aceasta, și pătrunzând în mecanismul vagonului motor, este care face ca întreg trenul să alerge ca fulgerul, ducând zilnic mii și zeci de mii, și milioane de oameni. Acest curent electric este o putere binefăcătoare, făcută să servească nevoile și să ușureze lucrurile omului.

Dar să se aplece cineva și să atingă doar cu vârful degetului această a treia linie, ce se va întâmpla? Imediat acest curent grozav și aducător de moarte trece prin el și îndată acel om este mort. Lucrul binefăcător a devenit aducător de nenorocire; ceea ce ajută vieții a pricinuit moartea. Și de ce? Tocmai fiindcă acest curent a fost rău îndrumat. Și, indiferent dacă a fost la mijloc neștiință sau intenție, rezultatul este moartea sau o mutilare grozavă.

Acum câțiva ani eram ca profesor la o școală superioară, când s'au făcut planurile ca prin apropierea școlii să treacă un tren electric interurban. Planurile fuseser gata, liniile au fost așezate, cablul electric întins, și curentului i se dăduse drumul prin cablu. Trenurile de serviciu începuse să circule, totuși nu fuseser încă orânduite un serviciu de pasageri. Tocmai se făceau ultimele lucrări de încheiere și de curățire.

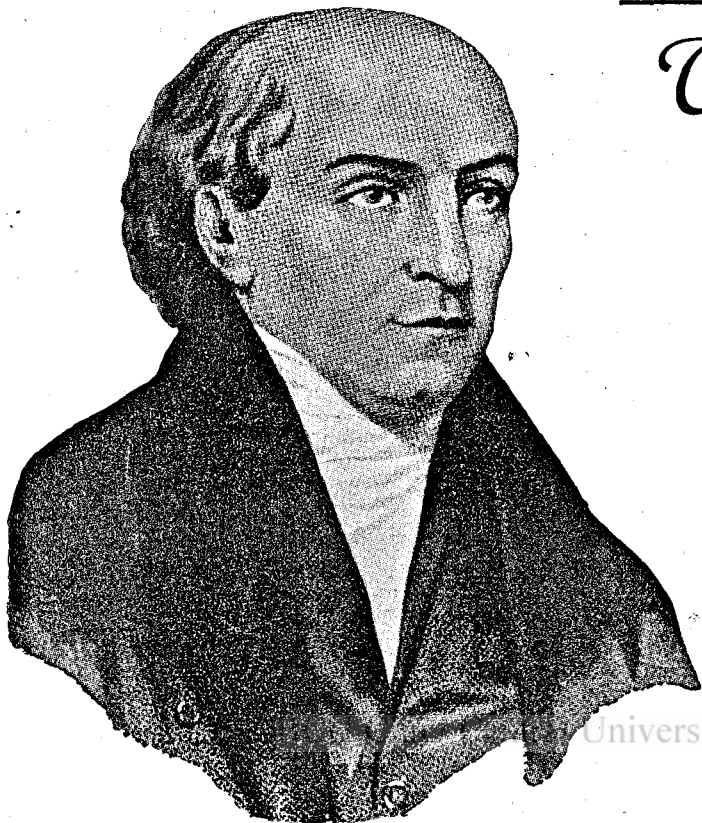
Într-o Sâmbătă după amiază, în timp ce aveam adunarea tineretului, o mică grupă de copii până la doisprezece ani veni pe lângă școală și își gâsi de joacă pe lângă linie. Ca oricari, începură și ei să-și arate dibăcia mai întâiu prin aruncarea cu pietre în izolatorii de sticlă cum și în cablu. Obosind cu felul acesta de joacă, și ajungând la o mare roată de sârmă pe care o lăsase lucrătorii, se hotărâră să arunce această sârmă peste cablul electric întins. Astfel, legară de un capăt al sârmei un băț și înfășurară pe el o parte din ea; apoi u-

(Urmare la pag. 14.)

William Carey

Promotorul misiunilor

Intr'una din zile, lucrând în atelier împreună cu o calfă, foarte bun prieten al său, se necăji rău din cauza unei reparațiuni dificile, și dădu cu ghiata de-asvârlita. După câteva clipe de tăcere, prietenul său îl întrebă pe un ton foarte blând:

„Carey, am dorit să te întreb de mult, ești tu creștin?”

Foarte surprins de această întrebare, William răspunse;

„Nu este tatăl meu secretar parohial, și eu nu sunt corist?”

„Știu, știu”, îi răspunse John Warr, „dar iubești tu cu adevărat pe Isus?”

„Eu nu sunt dintre aceia cari fac paradă de credința lor și se laudă că sunt buni. De altfel urăsc pe Metodisti și capela lor”.

Aceste cuvinte spuse pe un ton ridicat, închiseră gura lui John Warr, dar glasul conștiinței îl muștră de cuvintele rostite. Întrebarea prietenului său îi suna mereu în urechi și în cele din urmă ajunse la convingerea stării lui păcătoase și necesitatea unei cercetări a inimii în lumina Cuvântului Scripturilor. Numai a fi corist și a te trage dintr'o familie de creștini nu valorează nimic, dacă Isus nu locuiește în inima ta. De aci înainte el începu o viață nouă, spre bucuria prietenului său. Cât de mult prețuește o bună prietenie! Datorită unei astfel de prietenii, William Carey ajunse marelui misionar de mai târziu.

Dorul de învățătură îi ardea în inimă. Se părea că de acum soarta sa e pecetluită. Avea să ajungă un cărpaciou, cu atelierul său, într'un sat neînsemnat al Angliei, muncind din greu ca să-și câștige existența sa și a familiei sale. Dar nu. Un

Printre pușinii oameni cari se pot numi cu drept cuvânt „celebri” prin faptele lor mari în folosul omenirii, se numără și William Carey, cel care a dus focul sacru al creștinismului pe tărâmurile întunecatei Indii. El este acela pe care Dumnezeu l-a folosit în gradul cel mai înalt la deșteptarea spiritului misionar, care ajunsesse aproape inexistent în a doua jumătate a veacului al 18-lea.

Se născu în anul 1761 în satul Paulers Pury, districtul Northamptonshire, Anglia — din părinți săraci, cu toate că tatăl său era învățătorul satului. Era un copil vioiu, dornic de învățătură, cu o inteligență scilpitoare, lucru care-l făcu să se distingă curând printre colegii săi de școală.

Cu toată lipsa și sărăcia ale căreia neajunsuri le-a slmjit încă de mic, copilăria lui a fost plină de farmec, fiind alături de părinții săi, cari se străduiau să dea o bună

creștere copiilor lor. Abia începuse să scrie și să citească, și începu să soarbă cu nesațiu din cărțile „Călătoria Creștinului” și „Călătoriile lui Columb”. Cetirea acestor cărți și povestirile unchiului său care venise acasă după o lungă ședere în Canada, au deșteptat în el dorul de a se avânta în largul zării spre locuri necunoscute.

Pe vremea aceea nu erau multe școli ca astăzi, și posibilitățile de învățătură erau foarte reduse. Numai cei bogați se puteau bucura de avantajele școlilor superioare. Părinții lui William erau săraci, și n'au putut să-și dea băiatul la școală, cu toate că era foarte inteligent. Când era de 14 ani părinții îl duseră la Pidington să învețe cismăria, în atelierul lui Clarke Nichols. De dimineața până seara trebuia să stea în fața unei grămezi de ghetre rupte, pe care trebuia să le repare. Și uneori avea nevoie de foarte mare răbdare.

asemenea bărbat, care nu se așeza niciodată la lucrul său fără să aibă o carte deschisă în față, și care era atât de sever cu el însuși, nu putea rămâne multă vreme lângă banca de cârpaci.

Tot răscolind prin rafturile atelierului unde lucra, găsi un comentariu la Noul Testament, pe care începu să-l studieze în legătură cu Biblia. Deoarece acesta avea și expresiuni grecești, începu să învețe limba greacă. Acelaș procedeu întrebuiț și pentru învățarea limbilor latină și ebraică. Nu pierdea nicio clipă. Întrebat mai târziu de cineva cum își petrece timpul, el răspunse: „Învăț mereu când stau la lucru și când duc ghetete la târg”. Așa s'a pregătit Carey pentru lucrarea sa de mai târziu. În vreme ce își îmmulțea cunoștințele, nu uita să se adâncească într'o mai vie experiență cu Isus.

La vârsta de 18 ani jinu prima predică, iar la 22 de ani începu să fie de folos bisericii, ajutând la ridicarea moralului tineretului și spiritualizarea membrilor.

În 1783 primi botezul și doi ani mai târziu fu numit pastor (predicator) la Maulton. De aci înainte trebuia să predice concetățenilor săi, să lucreze pentru întreținerea unei familii grele și să învețe și pe copii în școala satului. Dar Ca-

rey lucra cu bucurie și voie bună.

Desvoltarea lui avea loc tocmai în timpul când biserica se interesa prea puțin de soarta milioaneilor de locuitori din țările păgâne, cari nu cunoșteau pe Dumnezeu, și cari nici nu auzise măcar de puterea mântuitoare a sângelui lui Hristos. Preocupările ei erau altele, decât împlinirea poruncii divine: „Mergi în toată lumea și predicați Evanghelia...”

Nepăsarea ei în ce privește executarea acestui imperativ divin, făcu ca Dumnezeu să caute un bărbat credincios, om al rugăciunii, gata pentru jertfire de sine și predat cu totul vouinței Sale; un om care să trăiască o viață creștină și să poată, prin vieța sa curată, să ridice pe oameni din întunerecul ignoranței și superstiției. Tocmai aceste însușiri alese caracterizau pe William.

Preocuparea lui de căpetenie era aceea de a crea posibilitatea răspândirii creștinismului în ținuturile locuite de păgâni. Ar fi dorit din toată inima să meargă să vestească Evanghelia acestora, dar era prea sărac și planul era prea mare! Dar ideea aceasta îl obsedase. Glasul inimii sale îi spunea: „Trebuie să se facă ceva pentru acești nenorociți”. În atelierul său avea o hartă pe care își arunca deseori

privirile și evalua numărul celor cari nu cunosc pe Hristos. Din zi în zi se convingea tot mai mult că trebuie să se înceapă ceva pentru luminarea acestora.

De două ori ridică această problemă în adunările pastorilor. Nu numai că nu fu băgat în seamă, dar fu luat și în batjocoră. „Stai jos tinerere. Dacă Dumnezeu va vrea să convertească pe păgâni, o va face și fără tine”, zise odată președintele adunării, când Carey ridică din nou chestiunea misiunilor. Erau tăioase cuvintele, dar Carey nu se descurajă. El continuă să explice coreligionarilor săi porunca Domnului și datoria bisericii în această privință. Cu ocazia conferinței predicatorilor la Nottingham, jinu o cuvântare plină de însuflețire, bazat pe cuvintele din Isaia:

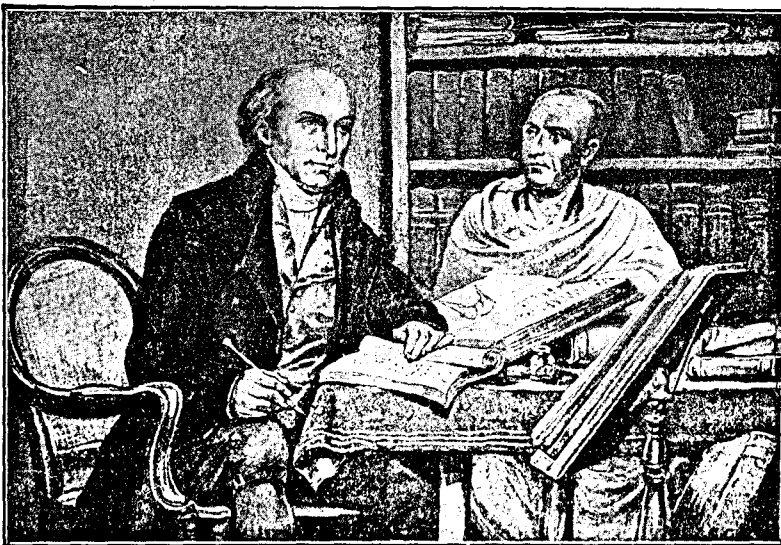
„Așteptați lucruri mari dela
[Dumnezeu].”

„Încercați lucruri mari pentru
[Dumnezeu].”

Cuvintele avură efectul dorit. După patru luni, în casa sărăcăcioasă a unei văduve, se puneau bazele primei societăți misionare cu 12 membri și un capital de aproximativ zece mii lei. Dar ce erau aceștia în raport cu cei 420.000.000 de locuitori ai ținuturilor păgâne! Perspectivele nu erau de loc strălucite, dar Carey avea un curaj neînfrânt, și aceasta l-a dus la biruință. „Impărăția cerului se aseamănă cu un grăunte de muștar”, zicea Maestrul divin, și cât de bine se potriveau aceste cuvinte pentru aceste slabe începuturi! Dar... ele anunțau zorile unei mari mișcări mondiale de predicare a Evangheliei.

Astfel s'a organizat prima societate misionară, care în ultimii 138 de ani a dus Evanghelia la milioane de suflete, a ridicat capele de rugăciune, școli și spitale în India, — rezultat al primei încercări făcute de un bărbat care a știut să voiască.

După mari greutate, atât din cauza lipsurilor financiare, cât și din cauza familiei sale, care-l socotea nebun și nu se arăta dispusă să meargă cu el în locuri necunoscute, Carey învinse și plecă. În luna Noembrie 1793, ajunse în Calcutta,

Carey traducând Biblia

împreună cu familia doctorului Thomas, care mai fusese în India.

Două familii de misionari creștini în mijlocul milioanele de păgâni! Două picături de apă într'un ocean imens! Fără locuință, fără mijloace bănești, necunoscând pe nimeni, singura nădejde le era cerul. Spre el priveau și așteptau împlinirea cuvintelor cu cari au pornit: „Așteptați lucruri mari dela Dumnezeu“. Nu după mult timp Carey și dr. Thomas fură angajați ca intendenți la o fabrică. Acum, având într'o măsură oarecare asigurate posibilitățile de traiu, puteau să facă și lucrare misionară. Durerea și greutatea erau nelipsite, dar curajul și voința lor de muncă erau de granit. Carey era conștient că în cele din urmă va cuceri laurii biruinții.

Cine are idee de superstiția care domnește în India, despre miile de caste ale celor trei religii păgâne dominante, poate să-și dea seama întru câtva de munca titanică a acestor bravi pionieri ai creștinismului în India. Abia după 7 ani Carey avu bucuria să celebreze în Gange primul botez, al fiului său Felix, care mai târziu continuă opera tatălui său, și al unui hindus, care deveni primul misionar băștinaș.

La Serampore, unde întemeie misiunea, precum și în alte localități, Carey întemeie capele pentru credincioși, școli primare pentru băieți și fete și alte instituții folositoare pentru ridicarea celor de jos.

Dar aceasta ar fi însemnat prea puțin, dacă nu le-ar fi dat și cuvântul vieții într'o limbă înțeleasă de ei. Micul cismar din Pidington, acum misionarul Carey, muncea cu toată râvna să învețe limbile băștinașe spre a putea traduce Biblia. În unire cu alți savanți orientaliști, Carey a tradus Sfânta Scriptură, până la sfârșitul vieții sale, în șase limbi, Noul Testament în alte 23 de limbi și părți din Biblie în cinci limbi: în total 34 de limbi. Inzestrat cu o putere de voință neobișnuită, biruind primejdii și boli ce adesea îl duceau până în pragul mormântului, a îndurat orice, bucurându-se în suferință și năzuind

Unul din milioanele de locuitori ai Indiei, încercând în chipul acesta să stingă setea sufletului după dreptatea și harul divin. Torturând corpul în mod îngrozitor, cred că pot fi liberați de păcatele lor!

Dar numai sângele lui Hristos poate curăți de orice păcat.

numai a servi lui Dumnezeu și a face pe alții fericiți.

Afară de această gigantică lucrare de misionar și traducător, Carey mai era și profesor la universitatea Wesleyană, numit de însuși guvernatorul Indiei. În vremea aceasta a dus o luptă aprigă împotriva obiceiului băștinașilor de a arde femeile cari rămăneau văduve, crezând că în felul acesta vor fi alături de soții lor cari „s'au dus pe lumea cealaltă“. Carey a câștigat și s'a făcut o lege aspră care oprea cu desăvârșire acest obicei barbar, dând drept la vieață și acestor sărmâne ființe.

Când s'au primit în Anglia rapoartele despre lucrarea sa, un episcop a exclamat plin de admirație: „Am cetit acum al 29-lea capitol al Faptelor Apostolilor“. Și a-vea dreptate.

Aceste prime succese ale lui Carey făcură ca misiunile să ia un avânt neobișnuit. Lumea întreagă

se înjuga la carul cel mare al Evangheliei, spre a se împlini astfel cuvântul Mântuitorului: „Și se va predica această Evanghelie în toată lumea...“

Slăbit de atâta muncă și sbucium sufletesc pentru binele altora, Carey muri la 9 Iunie, 1834, în vârstă de 73 de ani. Muri sărac, dar dăduse în toată vieața sa 46.000 lire, aproximativ 23.000.000 lei pentru misiuni....

„Omul creiază împrejurările“, a zis cineva. Și cu drept cuvânt, dacă punem aceste cuvinte în legătură cu vieața lui Carey. Tineri, nu vă lăsați conduși de împrejurări, ci conduceți-le voi. Puneți-vă în fața ținte înalte și străduiți-vă să le ajugeți, dar nu uitați să închinați energia voastră Celui ce v'a creiat, spre binele și fericirea semenilor voștri, iar nu pentru ambițiuni personale.

C. A.

Iubire, curtenie, căsătorie

(Urmare dela pag. 9.)

nul din băieți încercă s'o arunce — dar nu izbuti; încercă un altul — nici acesta nu izbuti. Un al treilea băiat, ridică bățul și izbuti să-l arunce peste cablul electric; dar făcând aceasta el puse în contact sârma cu curentul electric din cablu, și imediat, sârma care era lângă el făcu din acest băiat o masă de carne ce se svârcolea. Atunci ceilalți copii începură să alerge cerând ajutor. Când am ajuns, el nu-și mai dădea seama de nimic. L-am desfăcut de sârma ce se răscucise în jurul corpului său, l-am dus în dormitorul școlii și am chemat medicul. Vieța i-a fost salvată dar el suferi pierderea unui braț, avea arsuri grozave pe corp, iar nervii i-au fost sdruncinați timp de mai multe luni. Privind la acest băiat care acum se găsea sub îngrijirea medicului, svârcolindu-se și văitându-se chiar în inconștiența sa, și vizitându-l apoi în zilele următoare, am putut vedea ce nenorocire poate fi pricinuită de o îndrumare greșită a curentului.

Și lucrul acesta se adevărește și cu iubirea. Iubirea este curentul electric al sufletului. Ținut în căile rânduite lui să circule, iubirea este un foarte mare binefăcător, slujind nevoilor și fericirii omenirii; dar dacă ea este amestecată; rău folosită, îndrumată pe căi nepermise, ea va arde, va schilodi și va ucide. Este de mare trebuință să cunoaștem legile iubirii, căci iubirea este o mare știință, și neluarea în seamă a acestor legi duce în mod fatal la o mare nenorocire. Se poate ca un bărbat sau o femeie să intre, fără să-și dea seama, pe o cale ce îndrumă curentul iubirii acolo unde nu ar trebui să meargă; nu este deajuns a se abate primejdia care pândește pe un bărbat sau o femeie, spunând că ei nu-și dădeau seama de primejdia la care se expuneau. Ei poate nu sunt vinovați din primul moment de intenție rea, dar urmările pentru ei și poate pentru alți nevinovați, nu pot fi prin aceasta evitate. Nu numai neștiința, nevinovăția, sau inocența, ci și cunoștința și puterea voinței trebuie să aibă un mare rol în lucrurile iubirii.

Mintea bine chibzuită și simpatia bine îndrumate, supuse voinței lui Dumnezeu, nu vor fi doar o completă nesiguranță față de jos-

Stat, nu mișca . . . . .

nicele forme ale nestatorniciei și necredincioșiei care ard sufletul și aduc cele mai mari dureri sufletului nevinovat; ci dimpotrivă, ele vor deschide mult mai larg ușile înțelegerii iubirii și a priceperii mai depline a farmecului ei. Nimeni afară decât cel statornic nu știe ce este iubirea, iubirea care-și găsește dezvoltarea nu numai în împlinirea speranțelor și satisfacerea dorințelor, dar și în purtarea sarcinilor, oboselii, dezamăgirilor, suportând cu bravură lipsurile, și răspunzând la toate cu zâmbetul cel dulce al iubirii.

Dar o asemenea atitudine și o asemenea experiență nu poate veni decât prin studiarea legilor iubirii și prin împărtășirea din puterea divină care este oferită odată cu puterea dumnezească. Principiile sociale creștine, cari sunt atât pentru bărbat cât și pentru femeie aceleași, sunt prea înalte pentru o lume care nu cunoaște pe Dumnezeu. Fără îndoială, înseamnă prea mult a fi întrupat în legile civile, chiar ale Comunității creștine. Căci iubirea este mai mult decât lege, și idealurile pe cari ea le pune în față cer, spre a fi împlinite, o mai mare putere decât oricare lege. Numai acela care cunoaște iubirea lui Dumnezeu poate face ca o iubire omenească să fie ceva desăvârșit, așa după cum ea ar trebui să fie.

A. W. SPALDING

In cântec

Un flutur alb coboară din senin
Aripele-i stropite cu rubin
Palpită 'n preajma crudelor răsuri.

Din albele crenguțe de mână,
Petale mici cu palide nervuri
Imi plouă tot parfumul din păduri.

In luminos și fin pănjenis,
Burateci verzi se apără de soare,—
Smaralde încrustate în frunziș.

Și-un trandafir, cu vârful unui spin,
Pe brațul gol, când i-am răpît o
[floare,

Mi-a dăruit o boabă de rubin . . . .

„Licurici“ OTILIA CAZIMIR

Formarea caracterului

(Urmare dela pag. 10.)

bătrâni și mai cu experiență ne-ar arăta cu dovezi sigure că vorbele și hotărârile noastre sunt greșite, iar noi rămânem fără cuvânt de apărare. A ține morțiș la păreri odată exprimate și a nu ne lăsa înduplecați de sfatul celor mai bătrâni, după ce ne-au dovedit nețelegința celor susținute de noi, aceasta nu însemnează tărie de caracter, ci mai de grabă am putea s'o numim cerbicie, îndărătnicie, sau, cu un cuvânt mai tare, încă-pățânare.

„Tăria de caracter constă din două lucruri: *puterea voinței și puterea stăpânirii de sine*. Mulți tineri greșesc când iau pasiunea puternică și necontrolată drept tărie de caracter; dar adevărul este că cel care este stăpânit de pasiunile sale este un om slab. Adevărata mărimă și noblețe a omului este măsurată prin puterea sa de a-și stăpâni sentimentele sale, nu prin puterea sentimentelor sale de a-l subjuga. Omul cel mai tare este cel care, în timp ce este predispus să abuzeze, totuși își va înfrâna pa-

siunea și va ierta pe dușmanii săi.

„Dumnezeu ne-a dat putere intelectuală și morală, dar într-o mare măsură fiecare este clăditorul propriului său caracter. În fiecare zi clădirea se apropie tot mai mult de terminare. Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează să luăm seama cum clădim, să luăm seama ca zidirea noastră să fie întemeiată pe stâncă cea veșnică. Vine timpul când lucrarea noastră va sta descoperită așa cum este. Acum este timpul ca toți să cultive puterile ce li le-a dat Dumnezeu, pentru ca ei să poată forma caractere de folos aci, și pentru o viață mai înaltă după aceea.

„Credința în Hristos ca Mântuitor personal va da putere și tărie caracterului. Acei cari au credință sinceră în Hristos vor fi serioși, aducându-și aminte că ochiul lui Dumnezeu este peste ei, că Judecătorul tuturor oamenilor cântărește valoarea morală, că ființele cerești inteligente veghează să vadă ce fel de caracter se desvoltă”. „*Messages to Young People*”, p. 412. 413.

Fie ca aceste cuvinte să folosească tineretului.

M. Manea

SANATATEA. — revistă ilustrată de medicină populară, igienă socială, educație morală, literatură medicală. Este o publicație medicală accesibilă oricui, prin felul de prezentare a chestiunilor de ordin medical. Director: Dr. Sigmand Sigma. Redacția Str. Triumfului 7, București IV.

ORIENTARI. — revistă de studii, critică și literatură, de mare folos celor cari apucă drumul cel greu dar plăcut al condeiului. Director: C. R. Crișan. Redactor: I. I. Alexandrescu. Redacția: Moinești, Bacău.

SFETNICUL VIETII. — revistă de medicină populară și sfaturi pentru păstrarea sănătății. Articolele publicate sunt semnate de medici specializati din România și străinătate. Redactor: V. Florescu. Redacția: Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116, București IV.

LE PROGRES ROUMAIN. — mare organ de propagandă pentru apărarea intereselor noastre culturale, sociale și economice în țară și străinătate, în franțuzește și românește. Director: Vintilă Petrescu-Vrancea. Redacția: Str. Meteor, 53 București VI.

ZAMBET DE SOARE. — revistă de . . . . pace, poezie, vișare. Puțin dar bun. Directoare: Minodora Florișor. Redactor: Marin Smarand. Administrația: Com. Ursoaia, Olt.

Anunț

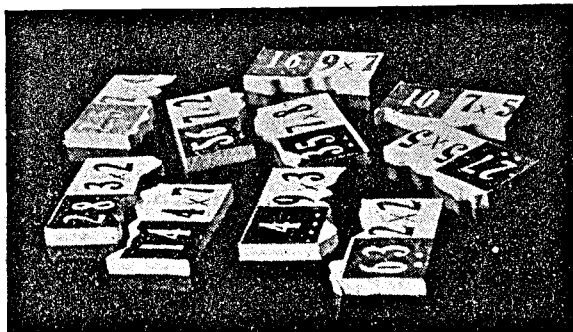
Adesea copiii noștri se luptă din greu cu cele patru operațiuni de aritmetică, dintre cari mai grele apar înmulțirea și împărțirea. Chiar unii dintre adulți au uitat de mult aceste exerciții matematice.

Un sistem practic pentru exercitarea minții spre învățarea acestora este

JOCURI MATEMATICE DE ÎNMULȚIRE ȘI ÎMPĂRȚIRE PENTRU COPII ȘI ADULȚI

de A. Hedwig și G. Popa

care dă puțința tineretului școlar de a învăța mai lesne aceste operațiuni; în timp de recreație le produce clipe serioase de distracție, ferindu-i de tovarășii și apucături dăunătoare și nefolositoare. Iar celor adulți le dă puțința de a-și im-

prospăta memoria cu acestea, fiindu-le de folos în viața de toate zilele. Chiar și pentru neștiutorii de carte (analfabeți) va fi un prilej bine venit de a învăța, indiferent de vârstă, aceste operațiuni. Jocul de înmulțire conține 38 de figuri, iar cel de împărțire se compune din 50 de figuri. Instrucțiunile pentru joc se găsesc în fiecare cutie. Jocurile se pot procura, trime-

țând costul prin mandat poștal, sau prin ramburs pe adresa: Gheorghe Popa, Str. Meșterul Manole 18, București IV.

Jocul cu operația împărțirii va apare mai târziu.

La o comandă de mai multe jocuri, taxa de porto se micșorează potrivit cu comanda.

Prețul fiecărui joc este de lei 50, plus porto și ambalaj lei 15.

TANARUL DE CARACTER

„Vrem tineri de caracter, tineri cari își zic: „Mă apasă o mare răspundere, căci am înaintea mea problema vieții mele. În sufletul meu îmmuguresc germenii viitorului. Cu conștiința vie trebuie să mi-l încălzesc și să mi-l îngrijesc, ca să producă o floare frumos mirositoare înaintea tronului dumnezeesc . . . .

***

„Vrem să creștem tineri cu caracter neatins și cu principii sănătoase, cari nu fug de greutăți și sunt cavaleri fanatici ai datoriei împlinite. Tineri tari la trup și la suflet ca oțelul, drepti ca însăși dreptatea, veseli ca razele soarelui și curați ca apa limpede din izvorul dela munte.

***

„Primăvara iese plugarul pe moșia sa, privind îngândurat la brazdele dela cari își așteaptă pâinea cea de toate zilele, parc'ar întreba: „Ce-mi vei da în acest an, pământul meu? Iar pământul pare că-i răspunde: „Spune mai curând ce-mi vei da tu mie? Așa stă și tineretul în fața porții tainice a vieții lui:

„Vieață, ce-mi vei da tu mie? Ce mă așteaptă? Și vieața îi răspunde: „Cât vei munci, atât vei primi. Cum vei munci așa vei secera! ...

„Ți se cere deci, act de voință fermă, de voință hotărâtă. Să vrei. Să vrei a-ți stăpâni simțurile și sentimentele tale. Să vrei a-ți ordona cugetele. Să vrei mai întâi să cugeți și numai apoi să vorbești, mai întâi să cumpănești și numai apoi să lucrezi. Să vrei a învăța din cele pățite în trecut, a te gândi la viitor și deci a folosi bine prezentul. Cu un cuvânt să-ți zici: „Vreau să muncesc bucuros, să sufăr, dacă trebuie, cu răbdare, să trăiesc totdeauna cinstit, după voia lui Dumnezeu, ca să mor când va voi Domnul, liniștit, cu nădejdea fericirii de veci.

„Mai este oare un program al vieții mele, mai folositor și mai sublim? Este oare un scop mai frumos și mai vrednic decât acesta?“

Din cartea „Tânărul de caracter“ Dr. Tugomir Toth

